

ZOET LEVEN

De zon, flirten en champagne drinken. Karin houdt van het Italiaanse leven. Maar La Dolce Vita van droefsnoet Silvio Berlusconi, dat gaat haar te ver.

Ik houd van Italië. Nog steeds. Voor het eerst leerde ik het land kennen op mijn vijftiende toen ik met de klas en onze Latijnse leraar dagenlang op het Forum Romanum in Rome rondliep. Silvio Berlusconi was toen nog gewoon onschuldig bezig met tijdschriften maken, de rest van Italië kende hem nog niet.

Met een clubje van vijf hielden we die oude stenen al snel voor gezien, werden deserteurs en vertrokken naar de binnenstad. Ik ontdekte de soepelheid van flirten, het vloeken van de Romeinen omdat ik mijn spaghetti met een mes sneed en ik leerde Italiaans door in kroegen luidruchtig voor te dragen uit het boekje *Wat & hoe in het Italiaans*.

Ristretto, de nationale opkikker, heb ik nooit leren waarderen, de losbandigheid van het Italiaanse leven wel. *, het zoete leven, zit in het bloed van elke Italiaan en ook in die van mij. Geef mij één straal zonlicht en ik laat het werk het werk om een rondje te gaan skaten door de polder. Zie ik een leuke man, dan wil mijn hele lijf flirten. Hoor ik ergens een kurk knallen? Dan ben ik er rapido bij om te proeven of de wijn of de champagne geen kurk heeft.

In het verpleeghuis van mijn demente vader staan mijn zus en ik bekend als De Levensgenieters. Elke zondag haal ik uit mijn Pradatas een fles Deutz of Veuve Cliquot en drie elegante fluitjes die ik in een bloemetjestheedoek heb gerold. Hoewel het niet hoort, laat ik de kurk altijd knallen, vindt mijn vader leuk.

Meestal zet hij het nog lege fluitje al aan zijn mond om minutenlang in die houding te wachten op het vocht dat

niet komt. Soms kunnen mijn zus en ik hierom janken, soms kunnen we er onbedaarlijk om lachen. We nemen de situatie zoals die is, net als mijn vader.

‘Valt hier iets te vieren?’ horen wij wekelijks van rolstoelers die voorbij komen. ‘Jazeker,’ zeggen mijn zus en ik. ‘Het leven zelf.’ Bitterballen met mosterd erbij en geluk is heel gewoon. Die hang naar dat zoete leven is natuurlijk tamelijk oppervlakkig. Maar ja, als je er eenmaal aan lijdt, is het net zo moeilijk om er van af te komen als stoppen met roken. Daarom snap ik de voortdurende steun van de meeste Italianen voor Berlusconi ergens wel. Hoewel deze man behalve oppervlakkig ook nog immoreel is. Berlusconi maakt van de staat en de wet bijwagens om zijn persoonlijke genot te kunnen uitleven in wilde seksfeestjes. 74 jaar en dan stoeien met minderjarige meisjes, zo sneu. Nog afgezien van het feit dat hij homoseksuelen beledigt, Barack Obama ‘zongebruind’ noemt, politici omkoopt en de wetten naar zijn hand zet. Logisch dat een miljoen Italiaanse

vrouwen onlangs de straat opging om te protesteren tegen hun premier. ‘Italië is geen bordeel!’ riepen ze en gelijk hebben ze.

Waarom deze droefsnoet nog steeds in het zadel zit, is denk ik toch te danken aan het mannelijke deel der natie. De Italiaanse man wil stiekem namelijk niets liever dan het La Dolce Vita-leven van Berlusconi leiden. Geld, macht en vrouwen, daar smullen de Italiaanse macho’s van.

Toch voorspel ik een spoedig einde aan het tijdperk van deze megalomane man. Het volk mort en het is niet de eerste keer dat in Rome een regeringsleider wordt vergiftigd en post mortem ook nog gewurgd om zeker te zijn van zijn dood. Finito la dolce vita.

Bovendien lijkt het ook tijd dat het Italiaanse manvolk zo langzamerhand ontdekt dat de macho als man meer een

museumstuk is geworden dan een ideaal waarvoor vrouwen massaal door de knieën gaan. Tijd voor een make-over van La Dolce Vita ■

Journaliste Karin Kuijpers (52) is getrouwd en heeft een dochter van 21 en een zoon van 19. Volg Karin op www.twitter.com/karinkuijpers

Het wordt tijd dat Italianen ontdekken dat de macho een museumstuk is waar vrouwen niet voor vallen

